

Sygnatura akt VI Ka 826/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **9 stycznia 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Łata

Sędziowie SSO Krzysztof Ficek (spr.)

SSO Grzegorz Kiepusa

Protokolant Natalia Skalik-Paś

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2015 r.

sprawy **D. P., syna H. i A.**

ur. (...) w P.

oskarżonego z art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks, art. 77 § 3 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 28 lipca 2014 r. sygnatura akt IX W 51/14

na mocy art. 437 § 1 kpk, art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 536,60 zł (pięćset trzydzieści sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) i wymierza mu opłatę za II instancję w wysokości 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych).

Sygn. akt VI Ka 826/14

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 28 lipca 2014 roku sygn. akt IX W 51/14 apelację wywiódł obrońca oskarżonego D. P.. Orzeczenie to zaskarżył w zakresie punktów 1 i 3 na korzyść oskarżonego. Wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony, jako płatnik, w G., działając czynem ciągłym w okresie od 20 lutego 2012 roku do 21 stycznia 2013 roku zaniechał terminowego wpłacenia na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiące od stycznia 2012 roku do grudnia 2012 roku w łącznej wysokości 1.346 złotych oraz polegający na przyjęciu, że oskarżony pełniąc funkcję prezesa zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G. przy ulicy (...), jako płatnik, w G., działając czynem ciągłym w okresie od 20

lutego 2012 roku do 20 czerwca 2012 roku oraz w dniach 20 sierpnia i 20 września 2012 roku zaniechał terminowego wpłacenia na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiące od stycznia 2012 roku do maja 2012 roku oraz lipiec i sierpień 2012 roku w łącznej wysokości 1.354 złotych, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, iż oskarżony dopuścił się zarzuczanych mu wykroczeń skarbowych.

Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuczanych mu wykroczeń skarbowych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Wniósł nadto o zasądzenie od Skarbu Państwa na swoją rzecz zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje :

Wniesiona apelacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, gdyż lakoniczna w swej treści opiera się na niczym nieuprawdopodobnionych twierdzeniach, które stanowią wysoce dowolne przypuszczenia.

Nie wiadomo z czego obrońca wywodzi twierdzenie, że oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzuczanych mu czynów. W toku postępowania przygotowawczego i sądowego nie zdołano przesłuchać D. P., a z powodu niemożności ustalenia miejsca pobytu lub zamieszkania oskarżonego w kraju postępowanie toczyło się podczas jego nieobecności – tryb w stosunku do nieobecnych, który przewiduje art.173 kks i nast.

Nie ma racji obrońca i co do tego, że ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego nie znajdują potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Przypomnieć trzeba, że podstawą ustaleń faktycznych są złożone przez oskarżonego w swoim imieniu oraz w imieniu spółki, którą reprezentował, będąc jednocześnie osobą zgłoszoną do Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. zgodnie z art.31 Ordynacji podatkowej jako odpowiedzialny za pobranie oraz terminowe wpłacanie organowi podatkowemu pobranych kwot podatków, deklaracje podatkowe. Nadto Sąd I instancji oparł się na decyzji o odpowiedzialności podatkowej płatnika, odpisu z KRS oraz informacji o wpłatach z tytułu PIT-4. Są to dowody wystarczające do przyjęcia, że oskarżony pobrał zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych, a następnie zaniechał ich terminowego wpłacenia na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G.. Przypomnieć trzeba przekonujące stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 2 sierpnia 2002 roku, IV KKN 426/98 (LEX nr 55193), że niewpłacenie na rachunek organu podatkowego obliczonego i pobranego podatku nie musi polegać na fizycznym przejęciu przez płatnika kwoty stanowiącej jego równowartość. Wykładnia przeciwna, zgodnie z którą dla popełnienia przestępstwa z art. 98 § 1 uks (obecnie 77 § 1 kks) konieczne jest dysponowanie przez jego sprawcę tymi środkami, prowadziłaby wbrew intencjom ustawodawcy do unikania odpowiedzialności przez osoby uchylające się od obowiązków płatnika. Zdaniem Sądu Najwyższego wykładnia znamion przestępstwa z art. 98 § 1 uks (obecnie 77 § 1 kks) zaprezentowana m.in. w wyroku tego Sądu z dnia 19 sierpnia 1999 r., sygn. akt III KKN 434/97 (Prok. i Pr. 2000/1/16) oraz w postanowieniu z dnia 25 października 1995 r., sygn. akt I KZP 30/95 (OSP 1996/4/68), zgodnie z którą przez pobranie podatku należy rozumieć wypłacenie pracownikowi wynagrodzenia po odliczeniu uprzednio obliczonej zaliczki, jest trafna.

Całkowicie gołosłowne są twierdzenia apelującego - opatrzone sformułowaniem „najprawdopodobniej” - że oskarżony nie miał możliwości wypełnienia ciążącego na nim obowiązku podatkowego, nie posiadał środków pieniężnych na dokonywanie terminowych wpłat zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych, zaś brak środków był przez niego niezawiniony. Wskazać należy, że przedmiotowe zaliczki to konsekwencja wypłaty wynagrodzenia, które z całą pewnością nastąpiło, co wynika ze złożonych deklaracji. Wypłata wynagrodzenia bez odprowadzenia zaliczek na podatek świadczy o zawinionym działaniu oskarżonego. Dodać jeszcze trzeba, że z akt nie wynika, by oskarżony podejmował działania zmierzające do odroczenia płatności zaliczek czy rozłożenia płatności na raty. Zatem mechanizm rozliczania podatku od osób fizycznych przeczy twierdzeniu obrony o braku zawinienia po stronie oskarżonego. Dodać jeszcze trzeba, że w roku 2013 D. P. dokonał trzech wpłat tytułem zaległości (k.46).

Nie budziło również zastrzeżeń rozstrzygnięcie o karze. Kara 1.500 złotych grzywny nie jest rozstrzygnięciem rażąco surowym. Stanowi kwotę trochę większą niż połowa niewpłaconych zaliczek.

Z tych wszystkich powodów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Zasądził na rzecz obrońcy kwotę 516,60 złotych, zaś zgodnie z art.636 § 1 kpk w zw. z art.113 § 1 kks oskarżonego obciążył kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze.